

סרטים

שחור על גבי לבן

החיים בתיקווה (בנייהודה - תל אביב; צרפת) הוא סרט גועז, הן מבחינת נושאו והן מבחינת צורת הטיפול בנושא. זהו סיפור אהבתם של סטודנט כושי (לרסואה) וסטודנטים צרפתיים, המוגש בדרך שוברת-מלגרות ומסכמת-קולנועיות, ומרשימה בגישתה.

כבר בתחילת הסרט ברור כי מגמתו של קלוד ברנר-אוברי, הבמאי בן ה-25 של הסרט, היא מלחמה בגזענות. הוא עושה זאת בצורה קיצונית וברורה. עוד באחת הסצנות הראשונות של הסרט נושא פרופסור בסור' בון, נאום ארוך בפני תלמידיו בגנותה של הגזענות מאיזה סוג שהוא - של הצרפתי נגד הערבי מאלג'יריה, של הלבן נגד השחור, של השחור נגד היהודי ושל היהודי נגד הערבי. מיד אחריכך עובר הסרט לטיפול קצר באנטישמיות.

אהבה בהמשכים. אולם משימתו העיקרית של הסרט היא להילחם נגד השינוי אה הגזעית הנפוצה ביותר בעולם - שינאת האדם הלבן לאדם השחור. דניאל (גורדון היית), בן לרופא אפריקאי, לומד רפואה בפאריס. במסעדת סטודנטים הוא פוגש בת רנסוא (פרנסוא ג'רה), בת למשפחה זעיר-בורגנית צרפתית. הם מתאהבים כגבר ואשה ולא ככושי ולבנה.

זה מה שקורה בחלקו הראשון של הסרט. בהמשכו, הם ממשיכים לאהוב, במיטה, על ספסל הלימודים, על ספסל בשררה, ליד

אולם למראה הסרט מסתבר כי צופי הקולנוע בישראל לא הפסידו הרבה בצפייתם זו. סרטו האחרון של במאי התניך ססיל ב. דה-מיל, הוא אולי המפואר והענקי ש- בכל סרטיו ההמוניים. יש בו יותר אנשים (25 אלף ניצבים), יותר סוסים ויותר תפי אורות ענק מאשר בכל שאר סרטי ההמון שלו. אולם בסיכום זה מסתיימים המלוסטים ומתחילים המינוסים.

מגרעותיו של הסרט, בתסריט, בעבוד הסיפור התניכי לפי הנוסחאות ההוליוודיות, ביומרתו ההיסטוריות ובדמויות המגוהכות שבו, אינן חשובות כלל, כיוון שאלה פריטים תפלים בסרט. עיקרו בחיזוי נות המון מאופק לאופק, בתפאורות גהות רות של מצרים הקדומה, בתיאור המוני של סבלותיהם של בני ישראל הבונים את פיתום ורעמסס, במאות המרכבות המייצגות את רכב פרעה ופרשיו ובשיא הסרט - שהוא אחת התמונות הקולנועיות הנחרות ביותר אשר צולמו אי פעם - יציאת מצרים. סצינה המונית זו היא ללא ספק גולת הכותרת של פעולותיו של במאי התניך הימילי. קשה שטוש להבין כיצד היה מסוגל להשתלט ולביים תמונה מעין זו.

מישה - סמל הצדק. דה-מיל ניסה להכניס גם מעט אידיאולוגיה בסרטו. משה (צירלסון הסטון) אינו רק מנהיג העבדים הישראליים, אלא גם נציג הצדק האנושי וסמל השאיפה לחרות ולחופש. פרעה, בקרחת הזורחת של יול ברניר, הוא עריץ חסר מצפון, סמל לרודנות הרצופה. שחקנים אחרים, הבולטים במשחק מבין

בני ישראל עובדים בפרך ב"עשרת הדיברות" קרחת זורחת לפרעה

ההמון, הם אדוארד ג'י. רובינסון כבוגד ישראלי וסיר סוריק הרדחיק האנגלי כפרעה האב. מכל הדיברות לא הקפיד דה-מיל לשמור בסרט זה על דיברה אחת - לא תרצח! הסעם הטוב בסיפור האנושי שמאחורי המחזה ההמוני, נרצח גם כאן.

תדרוך

ואלה הסרטים המוצגים בשבוע זה בערי הארץ אשר העולם הזה ממליץ לראותם: ● מיון קאמפף (אדמונדוז - תל אביב) - ראה במדינה. ● משפטי נירנברג (מקסים תל אביב) מיון קאמפף מסוף להתחלה - משפטם של פושעי המלחמה הנאצים, על רקע מעשי-הזוועה שלהם. ● הצרפתיה והאהבה (הן - תל אביב) הצרפתים טוענים לזכות ההמצאה של האהבה בשבע אפיוזות, שיגרתיות אך משעשעות, על התפתחות יחסי-המין והאהבה של הצרפתיות. מיטב הבמאים במימים את מיטב הכוכבים. ● פנימה והחוצה (נת - תל אביב) קומדיה בריטית על שוודים בעלי אליבי מושלם, המשמשים עילה לסאטירה על בתי הסוהר. פיטר סלרס. ● הדירה (ציון - ירושלים) קומדיה צ'אפלינית של בילי ויילדר על פקיד העולה בדרגה בכוח נאופו-הבוסים בדירתו. ג'ק למון, שירלי מקלין. ● הגנרל דלה רוכבה (מירון - חיפה) גוכל ורוזן-נשים הופך לגיבור-מת- תרת איטלקי. ויטוריו דה סיקה בסרטו של רוברטו רוסליני.

תחת-מטרו ועל גדות הסיינה. אהבתם היא רגילה - ממש כאהבת גבר ואשה לבנים, כשרק מדי פעם עולים בליבם הפיקפוקים, שמה הבדלי הצבע בעורם יפריעו לאהבתם בעתיד.

כל צילום בסרט הוא מלאכת אמנות בפני עצמה. צילומי-האווירה של חופי הסיינה; צילומי רחובות פאריס בלילה, צילומי שני זוגות הרגליים, השחור והלבן, במיטה - מקסימים ממש. אלא שלמרות הסימליות הטמונה בהם, כביכול, אין הצילומים תורמים לעצם התפתחות העלילה; להיפך; יחד עם מוסיקה אלקטרונית רעשנית הם אפילו מפריעים לעלילה, מרגיזים.

הפלה ותיגרה. בסופו של דבר, שוב חוזר הבמאי ליעודו של הסרט. הגיבורה הלבנה ניכנסת להריון; הוריה מגלים זאת, מנסים לשכנעה להפיל. הכושי הגאה מסתבך בתגירה עם חנוני לבן, שכלא עזר כושי במקרה. קבוצת בריונים לבנים מכה כושי המטיל עם נערה לבנה. אהבת דניאל ופרני סוא מולידה פרי - ילד כושי.

הצנזורה הישראלית הוכיחה בפעם נוספת את איחולתה בקצצה מהסרט מספר קיטעי עירום, המהווים חלק בלתי-נפרד מהעלילה והרעיון.

למרות כל אלה - זהו סרט חשוב, שצריך לראותו.

לא תרצח!

עשרת הדיברות (אלוני, פאר, תל אביב; ארצות-הברית) הגיעו לישראל אחרי שעשו סבוב בן 4 שנים בכל העולם. מפיצי הסרט, שחששו כי יוחרם בארצות-ערב, הביאוהו לישראל רק אחרי שאספו את כספי הקופות של בתי-הקולנוע במוזח התיכון.

בעצם...

מה הפלא? שני חזקות יותר הודות לקארטיין המצוי בחלבינה* של "מטע"

המרגרינה עם חלב. בקנותכם 2 חבילות חלבינה, דרשו חבילת מפיות חינם.

מפעלי רדיו "בן-גל" חוגגים את יובל הי"ב

פני י"ב שנים הוקם ביח"ר "בן-גל", חלוצ תעשיית הרדיו בארץ. למרות שתקופה זו נחשבת לקצרה יחסית, התפתח המפעל במידה רבה, הן בשטחו והן בהיקף יצורו. גאות המפעל על דגם "מוצרט", אשר צלילו וכושר קליטתו יכולים להתחרות גם במקלטים מתוצרת חוץ. לרגל שנת היובל, החל המפעל במפקד ארצי של כל בעלי אחד מדגמי המקלטים מתוצרת רדיו "בן-גל"; עם פתיחת הגיגות היובל תקיים הגרלה בין כל אלה אשר יענו לקריאת המפקד, ובה יוגרלו פרסים יקרי ערך.

נוסף לכך מעניק רדיו "בן-גל" שולחן רדיו מהודר לכל הרוכש בין התאריכים 15.1.61-28.2.61 אחד מארבעת הדגמים: מוצרט, שוברט, ברהמס או מטרו-פולטן (לפטיון).

Advertisement for Sharonit 4. It features a woman in a dress holding a large syringe labeled 'Sharonit 4'. Text includes 'אך דאז'הו נהנה נהר', 'נחמי שחן, זכר וזילין', 'נחמי מאכלים שחנים', 'מיוזת ויון - חכל בד', 'שרונת 4', and 'השיג בכל בתי מרקחת ופרומריה'.

היי יפה בפורים...

עכשיו, בזמן החגיגות והנשפים, משתמשת כל אשה המקפידה על הופעתה החיצונית ב"דיסקרטן". האמצעי היעיל להרחקת שיער בלתי רצוי. נשים נבונות - ב"דיסקרטן" משתמשות!

העולם הזה, שבועון החדשות הישראלי, המערכת והמהלה: תל-אביב, בליקסון 8, טלפון 26785, ת.ד. 126. מען מברקי: עולמפרס. דפוס משה שהם בע"מ, ת.א. פ"ת 6. העורך הראשי: אורי אגרי. המיל: העולם הזה בע"מ.